

Sor Tomaseta, on sou?

Biel Mesquida

La notícia, fresca i de primera plana, de tots els mitjans de comunicació il·lencs, diu: «roben una reliquia de Santa Catalina Tomàs. Commoció a Valldemosa. Els autors varen rompre l'urna de la seva casa natal. El cofret que guardava el trosset de cama de la santa té poc valor, així com tampoc no puguen a més de 15.000 pessetes els quatre botons d'or que contenia».

¿Sabeu, curiosos lectors, quins titulars havia inventat per a aquesta columna, dedicada a un dels Senyals d'Identitat Dominants de Valldemosa, de Mallorca i de les Balears & Pitiüses com és l'Única Santa Catòlica que tenim? «Roben el cuixot de Sa Beata. Es suposa que els lladres són quatre joves forasters estrafolaris i drogats. Totes les forces representatives de Valldemosa organitzen batudes pels encontorns d'arreu el món.»

L'atmosfera d'aqueix sucès, la situaria entre un Antic Far-West d'en John Wayne i una primitiva tribu estudiada als «tristos tròpics» de l'estimat savi en Claudi Levi-Strauss (que, per cert, acaba de publicar *Paroles donnés* fa un no res i del qual devor *Le regard et lo ignné*, que recoman als llegidors del planeta). Anem fil per randa i per un roiet de sedàs. Catalina Tomàs i Gallart (Valldemosa 1531-La

Ciutat de Mallorca 1574) va ser una pageseta prodigi, de família humil, dels començaments del Setze, que tengué una infantesa farcida de novel·lesques follies miracleres —el dimoni se li apareixia amb forma de pell d'ovell, que li deia paraules amb *double sentit* i li feia *jutipiris hard-core*, li trabucava el paneret amb el menjar dels pobres segadors i li embargava un mostrari de totes les pors inimaginables— de les quals, na Catalina, se'n sortia com una senyora sense perdre ni virginitats, ni menjars, ni aquesta alegria sana i colrada, cararedonca vermella, que encara es conserva per tradició genètica i, sobretot, *cultural*. El 1555, Catalina, professà el convent de Sta. Magdalena de canongeses agustinianes després d'un altre miracle econòmic. Sí, ella no tenia doblés per a ésser monja i un horabaixa ciutadenc, quan plorava asseguda damunt un roc (que es conserva al mateix lloc, actual absis de l'església Sant Nicolau) sentí tocar les campanes del convent, on feia un instant li havien tirat el torn per la fesomia, que li obrien les portes de clausura de pinta en ample. Els anys de monestir, segons conta la geografia més ideològica i divertida, no n'hi passà de bona. A en Barrufet li faé per salar, vendre, comptar, regalar i anar fent curriculum. Morí i no és prodí. El poble la venerà. El 1625 Urbà VIII suspengué el culte que li era tributat a Mallorca. El 1792 Pius IX la beatificà i el 1930

Pius XI la canonitzà. Els seu cos, dins un bagul de vidre, plata, àngels i medallons, es pot contemplar (supermomificadíssim) dins una capella *ad hoc* del convent citat.

Què fer? Demanar que pengin pel coll als lladregots com bramen alguns crits del personal. Investigar quina màfia (una presumpta lògia P-2 balear, on hi hauria molts interessos *devocionals* mesclats) controla aquests robatoris capitalitzadors d'una energia civil de les més analfabetes i de tota la història. Fer un simposi de savis rigorosos que estudiïn la figura de Catalina Tomàs simbòlicament, i en tots els sentits, i on es desemmascari la utilització de Catalina per unes ideologies i creences assassinament conservadores. Promoure la cançó, amb ritme tecno-primitiu, «Sor Tomaseta, on sou?» interpretada per la Banda «Peor Impossible». ¿?

No ho sé ben bé, Bons Lectors, només sé que ens roben (la TV i d'altres LOAPES) la llengua de cada dia i de cada nit i això no umpl ni una columna mass-mediàtica.

Ai! Sor Tomaseta on sou / ja ens podeu amagar / perquè els desembre ens maten / la llengua i el bon parlar.